

Poslední den

Greenhorns

Temnej soumrak padá i do koutů cel,
kolik dní s ním sedám, už jsem sám zapomněl.
Když vidím v nádvoří stráží tvář nadutou,
srdce mý zahoří neblahou předtuchou.

Z nejistejch pocitů se rodí zděšení,
vidím jak ztloukají podivný lešení.
Kladiv rány nepřehluší řinčení mých řetězů,
ďábel sám teď nad mou duší pěje chorál vítězů.

Chtěl bych zřít slunce zář ještě dnů habaděj,
pastorův otčenáš zvýšil mou beznaděj.
Už klíčů řinčení chodbou doznívá až sem,
teď už v cele prázdno není, přišel kat i s průvodem.

A ten kat teď na lešení zvedá provaz konopnej,
na mý smrti nic nezmění, ani že jsem nevinnej.